

РЕШЕНИЕ

№ 2385

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10826** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 107, ал. 4 от ДОПК вр. с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). Образувано е по повод Решение № 10510/18.11.2022г. на ВАС, Първо отделение, по адм.д.№2461/2022г., с което Решение № 6258/02.11.2021г. по адм.д.№4454/2021г. по описа на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Производството е започнало по жалба Вх. № 16116/11.05.2021г., по описа на АССГ, депозирана чрез административния орган, на „МИРКОВА 2005” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, представлявано от управителя А. А. М., чрез процесуален представител, адв. С. Ц., срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ20-ГД26-668(14)/28.01.2021 г., издаден от В. Д. Ф.-административен орган по приходите, инспектор в отдел „ОП С./Т.“, при Дирекция „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване при СО, потвърден изцяло с Решение № СФД21-РД28-91/29.03.2021 г., постановено от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична Община. В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на акта, като постановен в нарушение на административнопроизводствените правила, необоснованост и противоречие с материалния закон. Изтъкват се липса на мотиви и необсъждане на възраженията на жалбоподателя от директора на Дирекция „ОП“ при СО в хода на административното оспорване. Посочено е, че административното производство, е повторно, в

продължение на образувано предходно такова, за което е постановен Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 1337-2020-1/24.07.2020 г., който е отменен с Решение с изх. № СФД20-РД28-258 на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, поради нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост, при липсата на мотиви при издаването му и производството е върнато за извършване от друг административен орган по приходите, който да образува, проведе и приключи законосъобразно ново повторно административно производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. Намира, че в при повторното разглеждане, административният орган следва да спазва указанията, за издаването на акта в установената форма, мотиви и административно-производствени правила, които са нарушени, съгласно указанията на Решение с изх. № СФД20-РД28-258 на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО , но вместо това при новото разглеждане на делото е приет за разглеждане различен предмет , като при издаването на новия АУДЗ, при това в противоречие на чл. 155, ал.6 и чл.155, ал.8 от АПК, фактически е и утежнено положението на жалбоподателя. Въпреки тези нарушения директорът е издал решение с което е потвърдил акта, отново без да се изложат мотиви.Изтъква се, че дори да се приеме, че органът е имал правото да проведе различно производство при новото разглеждане на случая, то това е следвало да бъде по реда на чл. 107 ал.3 от ДОПК, което е възможно единствено след изчерпване на реда по чл. 103 от ДОПК, в случая е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, като не са взети предвид представените от страната документи и обяснения. Сочи се, че на става ясно защо е направен извод за извършено нарушение, за кои години се твърди, че не е извършвало плащания, не са взети предвид всички платежни нареждания, нито за кои години е прието, че са извършени плащания, както и че част от сумата е преведена по сметка на отдел „ОП-О.“, като точно тези суми не са взети предвид. Излагат се аргументи, свързани с териториалното разделение на СО и в кой бюджет следва да постъпват сумите. Исква се от съда да отмени като незаконосъобразен оспорения акт, по изложените съображения.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа изцяло жалбата, представя чрез процесуален представител подробна писмена защита. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

Ответникът - директорът на Дирекция "Общински приходи", при Столична община, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не депозира становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е повторно в изпълнение на Решение с изх. № СФД20-РД28-258/06.10.2020г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО /л.230/, с което е отменен предходен Акт за установяване на задължение по

декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 1337-2020-1/24.07.2020 г., с което на жалбоподателя са определени задължения за довносяне към местния бюджет в общ размер от 8801.68 лв., от които: 7058.52 лв. общо главница и 1743.16 лв. лихви за просрочие към 24.07.2020г., за данък върху недвижимите имоти и такси за битови отпадъци, за периода 2016-2019г. и преписката е върната за определяне на друг административен орган по приходите, който да образува, проведе и приключи законосъобразно ново повторно административно производство по реда на чл. 107 ал.3 от ДОПК.

По делото е представена и приета в цялост административна преписка № ДСЦ20-ТД26-668/2020 /л. 161-344 /от делото. Приети са и представените от жалбоподателя заверени преписи от платежни нареждания и извлечения за извършени плащания по банков път /л. 16-49 и л. 357-360 от делото/.

Административното производство, по което е постановен обжалвания по съдебен ред в настоящото съдебно производство акт, е образувано въз основа на Наредване, рег. № ДСЦ20-ТД-26-688 88/ от 29.12.2020г./л.166/, изд. от инсп. В. Ф.- административен орган по приходите, съгласно Заповед № СОА-20-РД09-1362/14.02.2020г. и Заповед № РД-15-5260/29.05.2015г. на Кмета на СО. Представени и приети са по административната преписка доказателства относно компетентността на издателя на оспорения акт: трудов договор от 12.10.2020г. ; допълнително споразумение от 04.3.2020г. и длъжностна характеристика / л. 191-195 от делото/.

В хода на административното производство е установено , че с Декларация по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ от 23.12.2005г., „МИРКОВА 2005” ЕООД, е декларирало придобиването на недвижим имот: земя и сграда, находящи се в [населено място], [улица], представляващи Магазин с площ 78.95 кв.м. и ид.части от земя, с начин на придобиване-наследство, реституиран имот. С Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти, Вх. №[ЕИК]/02.07.2010г. е декларирано апортиране на имота в капитала на „МИРКОВА 2005” ЕООД, същото се установява и от Решение № 3/25.11.2005г. на СГС, ф.д. № 10467/2005, за увеличение на капитала чрез апортна вноска. Удостоверено е, че по отношение на задълженото лице, не е извършвано ревизионно производство, по реда на чл. 112 от ДОПК, за периода 01.01.2015-31.12.2019г. По административната преписка са приложени Решение с изх. № СФД20-РД28-258/06.10.2020г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, както и отменения с това Решение предходен Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 1337-2020-1/24.07.2020 г. Приложени, но неприобщени са доказателствата, представени от жалбоподателя на 08.02.2021г. по искане на органа оборотни ведомости, ГДД , аналитични салда за периода 01.01.2015г. до 31.12.2019г., счетоводни баланси, счетоводни-амортизационни планове, данъчно-амортизационни планова, обяснения на страната и др. относими документи.

Въз основа на цитираните в акта доказателства /л. 4 от същия/, нареждане от 28.01.2021г. за приемане и приобщаване на доказателства /л.203/ е произнесен оспорения Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ20-ТД26-668(14)/28.01.2021 г., издаден от В. Д. Ф.-административен орган по

приходите , инспектор в отдел „ОП С./Т.“, при Дирекция „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване при СО с обхват Данък недвижими имот и такса битови отпадъци за период от 01.01.2015г. до 31.12.2019г. Установено е и не е спорно между страните, че за процесния недвижим имот, представляващ търговски обект, с площ 78.95 кв.м., с прилежащо мазе 7.71 кв.м. и ид. части от дворното място- 0.06192 ид.части, с адрес: [населено място], [улица], е създадена данъчна партида № М0109753, в СО, р-н С./Т., с декларирана обща отчетна стойност 148 600.00 лв., от които ид.части земя- 20 850 лв. и сграда-магазин- 127 750 лв. В съдържанието на оспорения акт, въз основа на представени от дружеството-жалбоподател платежни нареждания, за определения процесен период: 01.01.2015-31.12.2019 за ДНИ и ТБО, е прието, че не са извършвани ежегодно плащания за тези задължения, като същевременно е прието, че с извършените плащания, видно от платежни нареждания с дати от 03.04.2006г. до 14.07.2020г. в действителност са погасени задължения за предходните периоди, както и въз основа на това, че не е подадено заявление за погасяване по давност по чл. 171 от ДОПК, те са редовно извършени. Прието е, че към датата на плащане на задълженията за 2015г са покрити задълженията за 2015г. съгласно чл. 169 от ДОПК. Органът приема сумата от 148 600лв за отчетна стойност на имота за процесния период. По отношение на данък недвижими имоти /ДНИ/ е установено, че за земята данъкът следва да се изчислява на база отчетната стойност, а не върху данъчната оценка на имота, тъй като първата е по-високата от двете /чл. 21 ал.1 от ЗМДТ/. За търговския обект данъкът следва да се изчислява на база данъчната оценка, а не на база отчетната стойност, тъй като първата е по-високата от двете, съгласно чл .21 ал.1 от ЗМДТ. В т. II от акта са посочени определените задължения за такса битови отпадъци /ТБО/ по години и суми, както и начина на формирането им.

Въз основа на извършено преизчисление за дължим ДНИ, по години и ТБО, в съдържанието на акта, както и извършени справки в ПП „М.“, за дължими и внесени суми за периода 01.01.2015-31.12.2019г. от жалбоподателя е установен по т. III от оспорения акт, общ размер на задължението за периода в размер на 12 425.45 лв., от които общо дължимата сума, в т.ч. главници и лихви по Таблицата, за ДНИ и ТБО- 10 659.37 лв. Установената сума, представлява сбор от ДНИ: 1693.92 лв. главница за периода и лихви за забава: 534.74 лв., и ТБО: 5944.00 лв. и лихви за забава: 2486.71 лв. /таблица в лист 17 от акта/.

Срещу така издадения АУЗД е подадена жалба до директора на Дирекция "Общински приходи" – СО с рег. № ДСЦ20-ТД26-668(16)/02.03.2021 г., въз основа на което е издадено Решение № СФД21-РД28-91/29.03.2021 г., постановено от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с което с мотиви, че във второто производство по реда на чл. 107, ал.3 от ДОПК, са събрани достатъчно доказателства, които установяват факти и обстоятелства, свързани с облагането на данъците и събирането на такса битови отпадъци, вземанията за ДНИ и ТБО са установени по основание и размер, като органът има правомощието и служебното задължение да издири и установи всички релевантни за казуса обстоятелства. Не са приети възраженията на жалбоподателя, без посочването на конкретика по тях и като краен резултат е постановено, че се потвърждава изцяло Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ20-ТД26-668(14)/28.01.2021 г., издаден от

В. Д. Ф.-административен орган по приходите, инспектор в отдел „ОП С/Т.“.

Решението е редовно връчено на жалбоподателя и в законоустановения преклузивен срок по ДОПК, същото е обжалвано по съдебен ред с депозираната жалба Вх. № 16116/11.05.2021г., по описа на АССТГ, с приложена жалба, представена пред административния орган на 19.04.2021г.

В хода на съдебното оспорване е приета без възражения на страните ССЕ, която съдът кредитира като относима към спора и компетентна. Вещото лице е установило, че в периода от 2006-2010г. ДНИ и ТБО са се определяли върху отчетната стойност на недвижимия имот съгласно чл. 19 от ЗМДТ, а от 2011г. размера на ДНИ се определя върху по-високата стойност от отчетната и данъчната оценка, за ТБО няма промяна. При извършена проверка в МДТ Т. е установено, че за периода 2008-2019г. ДНИ е определен на база отчетната стойност на имота и за земята - на база отчетната стойност, като по-високата. В системата на МДТ Т. начислените задължения за ДНИ са били в размер на 278,63лв. за периода 2015-2019г., а с оспорения акт задължението за ДНИ е определено на база данъчната оценка, като по-високата от двете и е в размер на 400,80лв. за периода 2015-2018г. , а за 2019г.-369,35лв. За периода 2006-2020г. „Миркова 2005“ ЕООД е наредило по сметка на МТД Т. и С. общо 21824,69лв. с основание ДНИ и ТБО, а към МТД О. 4 497,03лв., които е осчетоводило по сметка 606/01 Разходи за данъци, такси и други подобни плащания-данък и по сметка 606/01 Разходи за данъци, такси и други подобни плащания-такса смет. Вещото лице е установило, че отделните общини на Столична община имат индивидуални сметки за плащане на ДНИ И ТБО, както и че в случай на погрешен превод от данъчно задължено лице между отделните общини не се поддържа и обменя информация, като се отчитат единствено средствата, получени по сметка на съответната община. През 2012г. информационната система за отчитане плащанията за ДНИ и ТБО в [община] е била сменена и не може да се отговори какви са били крайните салда , респ. задължения на дружеството към края на 2011г., както и дали коректно са отнесени към следващия период. От 2012г. до дата на проверката 29.08.2023г. са направени преводи от дружеството за ДНИ и ТБО в размер на 11 062,06лв. -платена сума по главница и платена сума за лихва по забава в размер на 3 326,97лв. установено е, че със суми, внесени през 2016г. са погасявани задължения за 2010г., със суми, внесени през 2018г.- задължения за 2012г., като за 2011г. няма осчетоводени плащания. В таблица 4 вещото лице е посочила размера на задължения за ДНИ за 2006-2019г., като са взети предвид всички платежни нареждания и се установява, че към 14.04.2020г. няма непогасени задължения по главница и лихва за ДНИ за периода 2006-2019г. включително. За периода 2006-2019г. при отчитане на представените платежни нареждания има неплатени задължения по главница -164,71лв. за ТБО и лихва - 48,05лв.

Видно от допълнителното заключение на вещото лице, съобразно всички направени плащания за ДНИ , вкл. в полза на МДТ О. към 14.04.2020г. дружеството няма задължения по главница за ДНИ и лихва за периода 2006-2019г.вкл. Дружеството няма и задължения за ТБО за периода 2006-2019г. за главница и лихва.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност акт, след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред, поради което е допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган и не се констатира основание за отмяната му на това основание. Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като съгласно ал. 2 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Служителите по ал. 3 определят със заповед на кмета на общината. Оправомощени да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите в Дирекция "Общински приходи", какъвто е органът издал оспорения акт, съгласно приложените доказателства по административната преписка.

В глава четиринадесета от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителни осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК и с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. В разглеждания случай установяване на задълженията е осъществено с акт по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. Компетентен да издаде този акт е органът по приходите. Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ в случаите на установяване на местни данъци и такси органи по приходите са нарочно определени служители на общинската администрация. Именно тези служители са компетентни да издадат акт по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. Същевременно съгласно чл. 107, ал. 4 ДОПК актът по, ал. 3 подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция на Национална агенция за приходите. В чл. 4, ал. 5 ЗМДТ е уредено, че правомощията на такъв в производството по установяване на местни данъци и такси /по препр. от чл. 9б ЗМДТ/ се упражняват от ръководителя на звеното за местни приходи в съответната община. Т.е. той е органът, който е компетентен да осъществи задължителния според чл. 156, ал. 2 от ДОПК, приложим по препр. от чл. 144 ДОПК, административен контрол. Едва след произнасянето на този орган, но в рамките производството по обжалване на първоначалния акт, за задълженото лице възниква правото да обжалва акта по чл. 107, ал. 3 от ДОПК пред съда. В разглежданата хипотеза оспорените актове за установяване на задължения са издадени от орган по приходите, определен с нарочна заповед на кмета на общината /цитирана в актовете/. В срок пред решаващия орган - директора на дирекция "Местни данъци и такси" при СО е осъществено обжалване на актовете относно установеното задължение за ДНИ и такса битови отпадъци и те са съответно потвърдени. С това са осъществени положителните абсолютни процесуални предпоставки по чл. 156, ал. 2 и 3 от ДОПК за допустимост на съдебното оспорване. Жалбата до съда е предявена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от страни с правен интерес.

Не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В тази връзка не се споделят възраженията за провеждане на ново производство с различен предмет и извън дадените указания на решаващия орган при предходното разглеждане на казуса, доколкото предмет на актовете на органа са

задълженията на дружеството за ДНИ и ТБО за един и същи процесен период. Независимо, че по размера на същите са налице различия между произнесените АУЗД, първият от които е отменен, то е налице изпълнение на правомощието на органа да изследва всички факти и обстоятелства, относими към спора, които не са ограничени от първоначалното му становище, нито от указанията на решаващия орган. От Решението на директора на „ОП“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО е видно, че преписката е върната за образуване, провеждане и приключване на ново повторно производство по чл. 107 ал.3 от ДОПК, които указания са спазени. Съгласно чл. 155, ал. 6 ДОПК производството за издаване на новия акт започва от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на акта, от което следва, че се възстановява висящността на ревизионното производство по отношение на същия данъчен субект и за посочените данъчни периоди. Повторната ревизия следва да се счита продължение на първата, като производството е висящо до влизане в сила на ревизионния акт. Предвид изложеното възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения съдът намира за неоснователни.

По материалната законосъобразност на оспорените актове за установяване на задължения, Съдът счита следното:

Съгласно чл. 107, ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в следните хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. В случая, в оспорения АУЗД не се посочва в коя точно от хипотезите на чл. 107, ал. 3 от ДОПК е издаден акта. От изложените в него мотиви може да се предположи, че органът по приходите е приел за осъществена хипотезата на чл. 107, ал. 3, изр. 3, предл последно – задължението не е платено в срок и не е осъществена ревизия. В издаденото и връчено на жалбоподателя, Наредване, рег. № ДСЦ20-ТД-26-688 88/ от 29.12.2020г., изд. от инсп. В. Ф.- административен орган по приходите, не са посочени както правни основания за административното производство, така и период на извършване на производството, по реда на чл. 107, ал.3, предложение три от закона. Събраните по делото доказателства, обаче, опровергават тезата на органа по приходите и направените от него фактически констатации за липса на плащане от страна на жалбоподателя на ДНИ и ТБО за посочените в АУЗД имоти и години. Видно от приложените платежни нареждания, които са посочени само като номера в акта, в действителност за процесния период са извършвани плащания. Въз основа на приетите писмени доказателствени средства по делото и заключението по изготвената съдебно-икономическа експертиза се прие за установено, че за всяка от годините в процесния период дружеството няма задължения по главница за ДНИ и лихва, като вещото лице е изследвало по-голям от процесния период, а именно 2006-2019г.вкл. Дружеството няма и задължения за ТБО за периода 2006-2019г. за главница и лихва.

Обстоятелството, че жалбоподателят е превел сумите за дължимите от него ДНИ и ТБО за процесния имот, не се оспорва от ответника. Експертизата опроверга изведеният от органа извод относно наличието, вида, размера и липсата на плащане

за твърдените стари задължения. Твърдението на жалбоподателя, че всички задължения за минали години, са били платени своевременно се доказва по делото. Не се спори, че органът е отчел единствено плащанията, наредени по банковата сметка на отдел „ОП-С./Т.“, като не е взел предвид тези, направени по сметка на „ОП –О.“ /където е седалището на дружеството/, въпреки многократните възражения в тази посока. В тази връзка се споделят аргументите на жалбоподателя, че дължимите суми са постъпвали в бюджета на СО, като районите в рамките на СО имат характер на административно-териториални единици в нея, но не и на отделни общини. С оглед на това и предвид направените своевременно за това възражения, независимо от начина на работа в отделните райони, е следвало да се вземат предвид аргументите и доказателствата към тях, съответно и цитираните плащания.

Посочената в оспорения акт разпоредбата на чл. 169, ал. 3а ДОПК на база на която са погасявани задължения за периоди преди ревизирания е специална по отношение на ал. 3 на същата правна норма, като тази разпоредба предвижда, че до заявяването им за принудително изпълнение задълженията, установени от общините за съответния вид се погасяват по реда на тяхното възникване, т.е. първо се погасява най-старото задължение, а когато са в една година, тогава лицето има право на избор, като заяви кое погасява. От заключението на вещото лице става ясно, че органът не е взел предвид част от доказателствата за извършени плащания представени от жалбоподателя в т.ч тези по сметка на [община], както и че със суми постъпвали през 2016г. са погасявани задължения за 2010г., със суми постъпили 2018г. са погасявани задължения за 2012г., но не и за 2011г., които са по-стари задължения. В съдебно заседание експерта заявява, че плащанията за 2015г. са отнесени към задълженията за 2015г., а подходът към останалите плащания е различен, поради което не може да се установи поредност на погасяване на задълженията. Поради това не следва да се приеме, че правилно и законосъобразно е приложена разпоредбата на чл. 163 ал.3а от ДОПК, още повече, че освен посочването на тази норма в оспорения акт липсва конкретизация кои суми към кои стари периоди са отнесени. Подобно установяване не е направено и от вещото лице, по изложените от него съображения.

Акта, като издаден в противоречие на материалния закон следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход на делото, следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото, съгласно представен списък и доказателства към него, в общ размер на 110блв. /държавна такса от 50 лв. и адвокатско възнаграждение-1056 лв./, 600лв. за производството пред ВАС /доказателства на л.39 от делото на ВАС и л.54 / и сумата от 85,27лв. държавна такса за касационното производство – общо 1791,27лв., които се дължат от ответната страна. Ответникът следва да заплати и сумата от 872,20лв. за изготвяне на ССЕ, заплатена от бюджета на съда.

Мотивиран от гореизложеното на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 във вр. с чл. 144, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 62-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „МИРКОВА 2005“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, представлявано от управителя

А. А. М., Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ20-ТД26-668(14)/28.01.2021 г., издаден от В. Д. Ф.-административен орган по приходите, инспектор в отдел „ОП С.Т.“, при Дирекция „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване при СО, потвърден изцяло с Решение № СФД21-РД28-91/29.03.2021 г., постановено от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, като незаконосъобразен.

ОСЪЖДА Столичната община, да заплати на „МИРКОВА 2005“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, представлявано от управителя А. А. М., сумата от 1791,27 лв. /хиляда седемстотин деветдесет и един лева и двадесет и седем ст./, представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.

ОСЪЖДА Столичната община, да заплати по сметка на АССГ сумата от 872,20лв. /осемстотин седемдесет и два лева и двадесет ст./, платени от бюджета на съда за ССЕ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: